

Vigano érsek a vallások sokféleségéről

Nagy érdeklődéssel olvastam Athanasius Schneider értekezését arról, hogy a vallások sokféleségét sem isteni szándék, sem a természetjog nem indokolja. Éleslátással állapítja meg azt, hogy a vallásszabadságnak a második vatikáni zsinat által hirdetett elképzelése ellentmond a Szentírásnak, a hagyománynak és a mindkettőt híven őrző, katolikus Tanítóhivatalnak.

„Az értekezés legnagyobb erénye az, hogy a jelenlegi dogmatikus, erkölcsi, liturgikus és egyházfegyelmi tévelygéseket a II. Vatikáni Zsinattal hozza összefüggésbe. A modernista körökből származó *monstrum* kezdettől fogva félrevezető volt, de napjainkra annyira megerősödött, hogy önmaga árulja el bomlasztó és felforgató természetét. Az annak idején kiagyalt szörnyetegről együgyűség lenne feltételezni, hogy fajtalan természete még megváltozhat. A zsinati túlkapasok helyesbítésére tett kísérletek rendre sikertelennek bizonyultak: *Naturam expellas furca, tamen usque recurret* [(Kutyából nem lesz szalonna.) Horatius, Epistolae I,10,24]. Az Abu Dhabi Nyilatkozat – és amint Schneider püspök rámutat, annak az assisi *pantheonra* jellemző előjelei – „a Második Vatikáni Zsinat szellemében fogantak”, ahogy azt Bergoglio büszkén megerősíti.

Akik ezt a „*zsinati szellemet*” kitalálták, és bírálóikkal szemben jogalapként használják, ezzel nemcsak a saját kijelentéseiknek, hanem azok feltételezett megaláztatásának eretnek mivoltát is elárulják. Az Egyház történetében még soha, egyetlen zsinat sem tekintette magát olyan történelmi eseménynek, amely minden más zsinattól megkülönbözteti: soha nem hivatkoztunk „*a niceai zsinat szellemére*” vagy „*a ferrara-firenzei zsinat szellemére*”, még kevésbé „*a tridenti zsinat szellemére*”, ahogy a IV. Lateráni vagy az Első Vatikáni Zsinatot sem követte „*zsinat utáni*” korszak.

Ennek az oka nyilvánvaló: azok a zsinatok egytől egyig összhangban voltak az Anyaszentegyház, következésképp Jézus Krisztus tanításával. Akik a Második Vatikáni Zsinat *újdonságát* hangoztatják, azok egy olyan tévtanításhoz csatlakoznak, amely az Ószövetség Istenét szembe állítja az Újszövetség Istenével, mintha a Szentháromság Isteni Személyei között lehetne ellentmondás. Ez a kis híján gnosztikus vagy kaballisztikus szembeállítás hozzá tartozik egy olyan új alany törvényesítéséhez, amely a Katolikus Egyháztól *különbözni* és azzal *szemben állni* óhajt. A tévtanok csaknem mindig valamilyen trinitárius téveszméről árulkodnak, és velük szemben a Szentháromságról szóló tanításhoz kell ragaszkodnunk: *ut in confessione veræ sempiternæque deitatis, et in Personis proprietatis, et in essentia unitas, et in majestate adoretur æqualitas*: az igaz és örök Istent imádvá azt tiszteljük, ami mindhárom Isteni Személy sajátja: lényegben való egységüket és méltóságban való egyenlőségüket.”

Schneider püspök néhány olyan kánont említ az egyetemes zsinatok történetéből, amelyek szerinte ma nehezen fogadhatók el, majd kifejezi azt a reményét, hogy egy leendő pápa vagy egyetemes zsinat helyesbítené fogja azt, amiben tévedett a II. Vatikáni. Vigano érsek szerint viszont egy ilyen helyesbítésre nem szabad tétlenül várnunk.

„Életünknek eljön az a pillanata, mikor a Gondviselés kegyelméből döntést kell hoznunk az Egyház jövőjét és a saját üdvösségünket illetően. Arról a döntésről beszélek, hogy felismerjük azt a hibát, amelyet csaknem minden rossz szándék nélkül, gyakorlatilag valamennyien elkövettünk, vagy továbbra is elfordítjuk a fejünket, és önmagunkat igazoljuk.

Többek között azt a hibát is elkövettük, hogy azokat, akikkel párbeszédet folytattunk, a mienktől különböző eszméik és hitük ellenére olyan jószándékú embereknek tekintettük, akik a mi Hitünkre nyitottak lévén, készek a saját hibáikat kijavítani. Az ökenenizmust, számos zsinati atyával együtt mi is egy olyan meghívásnak tekintettük, amely a tévelygőket fokozatosan Krisztus Egyházába, a bálványimádókat és a pogányokat az Egy Igaz Istenhez, a

zsidókat pedig a nekik megígért Messiáshoz vezet. Ám a zsinati bizottságokban az ökumenizmust kezdettől fogva úgy fogalmazták meg, hogy az a Tanítóhivatal korábbi álláspontjával homlokegyenest ellenkezett.

Azt gondoltuk, hogy bizonyos *túlzások* csak az újdonságokért rajongók számlájára írhatók; hittünk abban, hogy a II. János Pált körülvevő *varázslók*, buddhista szerzetesek, imámok, rabbik, protestáns lelkészek és más *tévtanítók* az Egyháznak a békeszerető emberek egyesítésére való képességét bizonyítják, miközben ez a ragadós példa félresiklott, többé-kevésbé hivatalos *pantheonok* sorát indította el, egészen addig a pontig, amikor püspökök vitték a vállukon a pachamama nevű, tisztátalan bálványt, szentségtörő módon azzal az ürüggyel álcázva, hogy az az áldott anyaságot ábrázolja. Ám ha egy pokolbéli istenség képmása bevonulhatott a Szent Péter Székesegyházba, akkor az egy *crescendo* része, amit a másik oldal kezdettől fogva, előre látott. Ma már számos gyakorló katolikus és alighanem a katolikus papság többsége meg van győződve arról, hogy a katolikus hit többé nem szükséges az örök üdvösséghez; úgy tartják, hogy az atyáinknak kinyilatkoztatott Három Személyű Egy Isten azonos Mohamed istenével. Ezt már húsz évvel ezelőtt is hallhattuk szószékek és püspöki *katedrák* magaslatairól, de manapság még a legmagasabb Trónról is nyomatékosan hangoztatva.

A Szentírás *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* [A betű öl, a Lélek pedig éltet (2Kor 3:6)] szavai nyomán jól tudjuk, hogy az agyafúrt törtétezők és modernisták a zsinati szövegekben miképpen rejtettek el kétértelmű kifejezéseket, amelyek akkor legtöbbünk számára ártalmatlannak tűntek, de mára pusztító valóságukban tárulnak fel. Ezt a módszert alkalmazták a *subsistit in* kifejezés használatakor is: *félígazságot* mondva, nem is annyira azért, nehogy bárkit is megsértsenek (mintha az isteni igazságot el akarnák hallgatni a teremtmény iránti tiszteletből), hanem azzal a szándékkal, hogy egy *félhazugsággal* odázzák el a teljes igazság elutasítását. Az „*Ecclesia Christi subsistit in Ecclesia Catholica*” így nem a kettő azonosságát jelenti, hanem azt, hogy az előbbi benne van az utóbbiban, következésképp benne lehet más egyházakban is, ami tág teret nyújt a vallásközi szertartásokhoz, az ökumenikus könyörgésekhez, és az üdvösség rendjében egyedi küldetésű Egyházat végső soron fölöslegessé teszi.

Emlékezhetünk arra, hogy az első ökumenikus összejövetelek a keleti *szakadárokat* és nagyon óvatosan a protestáns felekezeteket érintették. De protestáns lelkészek és katolikus papok közös istentiszteleteit Németország, Hollandia és Svájc kivételével a katolikus hagyományt őrző országok kezdetben nem támogatták. Emlékszem, akkoriban a *Veni Creator* záró doxológiájának elhagyását latolgatták, mert az a *Filioque* miatt az orthodoxokat sérti. Templomaink ma már a Korán szúráit visszhangozzák, fából faragott bálványt imádó apácákat és szerzeteseket látunk, és püspökök tagadják le azt, ami tegnap még megannyi szélsőség legindokoltabb mentségének látszott. Amit a szabadkőművesség pokoli csápjainak ösztönzésére a világ akar, az nem más, mint egy humanitárius és ökumenikus *világegyház*, amelyikből a mi *féltékeny Istenünk* ki van zárva. Ám ha ez az, amit a világ akar, akkor az Egyháznak ugyanabban az irányban tett valamennyi lépése olyan szerencsétlen választás, amely majd mindazok ellen fordul, akik azt hiszik, Istenből gúnyt űzhetnek. Bábel tornyának reményeit ugyanis nem válthatja valóra az a globalista terv sem, amelynek célja a katolikus egyház megsemmisítése, hogy azt a környezetvédelem és az egyetemes testvériség nevében egyesített bálványimádók és eretnekek gyülekezetével helyettesítse. Testvériség csak Krisztusban, és egyedül Krisztusban valósulhat meg: *qui non est mecum, contra me est*.

Elképesztő, hogy ennek a szakadék felé való rohanásnak milyen kevesen vannak a tudatában, és milyen kevesen fogják fel az Egyház legfelsőbb köreinek felelősségét ezeknek a keresztény ellenes ideológiáknak a támogatásában, mintha az Egyház vezetői biztosítani akarnák helyüket és szerepüket az *egyengondolkodás* híveinek táborában. És megdöbbenő, hogy nem is keresik az *okait* a jelenlegi válságnak, úgy kezelve a jelen botrányait, mintha

azok nem lennének egy évtizedekkel ezelőtt kidolgozott terv logikus és elkerülhetetlen következményei. Hogy a pachamama imádat tárgya lehetett egy templomban, az a *Dignitatis Humanae* következménye. Hogy van egy protestáns, sőt pogány beütésű liturgiánk, az Msgr. Annibale Bugnini és a zsinat utáni reformok forradalmi következménye. Hogy az Abu Dhabi nyilatkozatot aláírtuk, az a *Nostra Aetate* következménye. Hogy eljutottunk arra a pontra, amelyen fontos döntéseket püspöki konferenciákra bízunk – még a Konkordátum súlyos megsértésére vonatkozóan is, ahogy az Olaszországban történt – az a *kollegialitás* és annak legújabb változata, a *szinodalitás* következménye. Az utóbbinak tulajdonítható, hogy most kereshetjük a kiutat abból a csávából, amelyikbe teljesen nyilvánvalóan az *Amoris Laetitia* juttatott bennünket: az a hatékony egyházzervezeti gépezet által előkészített dokumentum, amely az újraházasodott elváltak áldoztatását igyekszik törvényesíteni, ahogy a *Querida Amazonia* arra szolgál, hogy törvényesítse a papnőket (mint nemrég Freiburgban, egy „püspöki helynöknő” esetében) és eltörölje a papi nőtlenséget. Véleményem szerint a *Dubia* szövegét megfogalmazó főpapok is jámbor együgyűségről tettek tanúságot, amikor azt gondolták, hogy Bergoglio, a tévedések elleni, megalapozott érvek súlya alatt majd meghajolva, helyesbíti a heterodox kijelentéseket, és bocsánatot kér.

A zsinatot arra használták, hogy a legsúlyosabb tanbeli tévedéseket, a legkevésbé meggondolt liturgikus újításokat és a leggátlástalanabb visszaéléseket törvényesítse, miközben a Tekintély néma maradt. Ez a zsinat úgy fel lett magasztalva, hogy a katolikusok, a papok és a püspökök számára kizárólagos eligazodási ponttá nyilvánították, elhomályosítva, sőt valóságos megvetéssel sújtva azt a tanítást, amelyet az Egyház mindig is tekintélyt parancsolóan hirdetett, és betiltva azt az örök érvényű liturgiát, amely a hívők, vértanúk és szentek sorának hitét táplálta évezredekken át. Egyetlen más zsinat sem okozott annyi fejtörést és került annyi ellentmondásba az azt megelőző Tanítóhivatallal, továbbá nincs még egy olyan zsinat – a Jeruzsálemitől az I. Vatikániig – amelyik nem lenne tökéletes összhangban a Tanítóhivatal egészével, vagy ennyi magyarázatot igényelne.

Őszintén megvallva, magam is egyike voltam azoknak, akik sok, mára teljesen jogosnak bizonyult kétségeik és aggodalmaik ellenére feltétlen engedelmességgel hajoltak meg az egyházzervezet tekintélye előtt. Azt hiszem, kezdetben velem együtt valójában sokan nem tudták volna elképzelni, hogy a feljebbvalóik iránti engedelmisség ellentmondásba kerülhet az Egyházhoz való hűségükkel. Az egyházfegyelem és az Egyház ennyire természetellenes, sőt, mondhatnám perverz szétválasztását kétségtelenül ez a pápaság tette nyilvánvalóvá.

Mikor a Szixtus kápolna melletti Könnyek termében Msgr. Guido Marini a fehér rocchettot, vállgallért és stólat készítette elő az újonnan megválasztott pápa első megjelenéséhez, Bergoglio felkiáltott: “*Sono finite le carnevalate!* [A karneváloknek vége!],” gúnyosan visszautasítva azokat a jelvényeket, amelyeket mint Krisztus Helynökének megkülönböztető kellékeit addig minden pápa alázatosan elfogadott. Ám azok mögött az önkéntelenül kimondott szavak mögött igazság volt: 2013. március 13-án lehullt az álarc azokról az összeesküvőkről, akik végülis megszabadultak XVI. Benedek kényelmetlen jelenlététől, és szemérmetlenül büszkélkedtek azzal, hogy végül sikerült egy olyan bíborost előléptetniük, aki megtestesítette eszményeiket, az Egyház kedvük szerinti forradalmasítását, ami a tanítást képlékennyé, az erkölcsöket rugalmassá, a liturgiát bálványimádóvá teszi, a fegyelmet pedig fellazítja. És mindezt maguk az összeesküvők tekintették a II. Vatikáni Zsinat logikus következményének és nyilvánvaló alkalmazásának, amit a XVI. Benedek által kifejezett bírálat szerintük hátráltatott. Az ő pápaságának legnagyobb bűne az volt, hogy szabad utat engedett a szent tridenti liturgiának, azt végül törvényesnek ismerte el, és annak ötven évi tilalmát nyilvánította törvénytelené. Nem véletlen, hogy Bergoglio támogatói ugyanazok, akik a zsinatot egy *új egyház* születésének tekintik, amelyet megelőzően volt egy *régi egyház* és egy *régi liturgia*.

Nem véletlen, hogy arról, amit ezek a férfiak a mérsékelteket megbotránkoztatva, büntetlenül bizonygatnak, valamennyi katolikus is meg van győződve, nevezetesen, hogy a jelenlegi válság zátonyain azonnymódon szálnalmas hajótörést szenvedett *folytonosság hermeneutikájának* megmentésére tett minden erőfeszítés ellenére tagadhatatlan: a II. Vatikáni Zsinat óta egy *párhuzamos egyház* kiépítése folyik, Krisztus valódi Egyházán élőködve, és homlokegyenest ellenkezve azzal. Ez a párhuzamos egyház a Mi Urunk által alapított, isteni intézményt egyre jobban elhomályosítja, hogy azt egy álságos képződménnyel helyettesítse, a szabadkőművesség által kiagyalt és óhajtott világegyház érdekében. Az olyan kifejezések, mint *új humanizmus, egyetemes testvériség, emberi méltóság* annak az emberközpontú ideológiának a jelszavai, amely az igaz Isten létét tagadja, amelynek ködös spiritualista ihletésű, lapos együttérzését és megalkuvó, ökumenikus látszatbékességét az Egyház egyértelműen elítéli. „*Nam et loquela tua manifestum te facit* [A beszéded is elárul téged]” (Mt 26, 73)]. Ez a nagyon gyakori, már-már rögeszmés alkalmazkodás az ellenség ugyanilyen szókészletéhez egyrészt az általa ihletett ideológiához való vonzódásról árulkodik; másrészt az Egyház tiszta, egyértelmű és világos nyelvezetének módszeres kerülése nemcsak a katolikus formától, hanem annak a lényegétől való elhatárolódás vágyát is kifejezi.

Amit évekig hallottunk a legmagasabb trónusról hirdelve homályosan és világos jelentés nélkül, azt most kidolgozva találjuk egy valóságos *kiáltvány* formájában a jelenlegi pápaság támogatói részéről: az Egyház demokratizálása, többé nem is a II. Vatikáni Zsinat által kitalált *kollegialitás*, hanem a Család Szinódus által meghirdetett szinódusi út révén; a szolgálati papság lerombolása annak meggyengítésével a papi nőtlenség alóli kivételek és a kvázi-papi szolgálatba állított nők révén; az elszakadt testvérek felé irányuló ökumenizmusból egyfajta pán-ökumenizmus felé tartó csendes átmenet, amely a Három Személyű Egy Isten Igazságát a bálványimádás és a legsötétebb babonáság szintjére szállítja le; egy olyan vallásközi *párbeszéd* elfogadása, amely vallási relativizmust feltételez, és a missziós küldetést kizárja; a pápaság *demitologizálása*, amit Bergoglio főpapságának egyik témájává tett; egyre fokozódó törvényesítése mindannak, ami politikailag korrekt: a gender ideológia, a szodomia, a homoszexuálisok házassága, a malthuziánus tanok, ökologizmus, migrációizmus... Ha nem ismerjük fel, hogy ezeknek az elhajlásoknak a gyökerei a zsinat által lefektetett elvekből táplálkoznak, akkor lehetetlen lesz gyógyírt találni: ha a kórisme minden bizonyíték ellenére kizárja az eredendő kórt, akkor a gyógykezelés sikertelen lesz.

Ez a tisztességes szellemi művelet nagyfokú alázatot igényel, mindenek előtt annak a felismerésében, hogy évtizedeken át jóhiszeműen hagytuk magunkat félrevezetni olyanok által, akik hatalomra kerülve nem tudták, hogyan őrizték és vezették Krisztus nyáját: egyesek jámborságból, mások tengernyi elkötelezettségük miatt, megint mások érdekből, s végül egyesek hitbéli tévedések vagy egyenesen rossz szándék által vezérelve. Ezeket az utóbbiakat, akik elárulták az Egyházat, meg kell neveznünk, félre kell állítanunk, a helyes útra kell térítenünk, s ha nem tartanak bünbánatot, akkor a szentek köréből ki kell őket zárunk. Így tesz egy jó Pásztor, aki szíven viseli juhainak sorsát, és életét adja értük; még mindig túl sok olyan zsoldosunk van, akinek fontosabb Krisztus ellenségeinek az elismerése, mint a Jegyeséhez való hűség.

Ahogy hatvan évvel ezelőtt őszintén és nyugodtan vettem tudomásul megkérdőjelezhető rendelkezéseket is, úgy most hasonlóképp őszintén és nyugodtan nézek szembe azzal, hogy félrevezettek. Ha most *következetesen* kitartanék a tévedésben, az szerencsétlen választás lenne, és bűnrészessé tenne ebben a megtévesztésben. Olyasmit állítanom, hogy kezdettől fogva tisztán láttam, nem lenne tisztességes: valamennyien tudtuk, hogy a zsinat többé-kevésbé *forradalmi*, de el sem tudtuk volna képzelni, hogy ennyire pusztítónak bizonyul még azok tevékenységére nézve is, akiknek meg kellett volna akadályozniuk. És ha XVI. Benedekig még el tudtuk képzelni, hogy a zsinati *coup d'état* (Suenens bíboros szavaival „*az Egyház 1789-e*”) mérséklődött, az utóbbi néhány évben a legnaívabbak is rájöhettek, hogy az

egyházzakadástól való félelem miatti hallgatás, a pápai megnyilatkozások szándékos kétértelműségének katolikus *kiigazítása* érdekében tett erőfeszítések, a Ferencnek címzett és ékesszólóan válasz nélkül maradt megannyi *dubia* mind-mind azt bizonyítja, hogy az egyházi rend legmagasabb szintjén a legsúlyosabb aposztázia esete áll fenn, miközben a keresztény hívek és a papság elhagyatottan vergődik, püspökeik pedig miattuk bosszankodnak.

Az Abu Dhabi Nyilatkozat mint a vallások közötti béke és együttműködés eszméjének ideológiai kiáltványa esetleg még elfogadható lenne olyan pogányok részéről, akik a Hit fényétől és a Szeretet tüzétől meg vannak fosztva. De annak, aki a Szent Kereszttség erejéből az istengyermekség kegyelmével rendelkezik, el kellene borzadnia attól a gondolattól, hogy megépülhet a szentségtörő Bábeli Toronynak egy modern változata, amelybe Krisztus egyetlen igaz Egyháza, a Választott Népek tett ígéret örököse, együtt költözhet be azokkal, akik a Messiást tagadják, és azokkal, akiket még a Három Személyű Egy Isten pusztá gondolata is megbotránkoztat. Isten szeretete nem ismer mértéket, és nem tűr megalkuvást, különben nem lenne az, ami nélkül lehetetlenség megmaradni Benne: *qui manet in caritate, in Deo manet, et Deus in eo* [aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne (1Jn 4,16)]. Nem sokat számít, hogy az egy nyilatkozat, vagy a Tanítóhivatal álláspontja: jól tudjuk, hogy a többértelmű *mens* szóval az újítók köntörfalaznak, hogy tévhitet terjeszthessenek. És jól tudjuk: az ilyen ökumenikus és vallásközi kezdeményezéseknek nem az a célja, hogy a Krisztus egyetlen Egyházától távol levőket *megettérítse*, hanem hogy eltérítse és megrontsa azokat, akik még a Katolikus Hithez ragaszkodnak, elhítelve velük, hogy kívánatos egy nagy világvallás, amely a három nagy Ábrahám vallást „egy akolban” hozza össze, ami a szabadkőművességnek az Antikrisztus uralmát előkészítő diadala! Hogy ez egy dogmatikus bulla, egy nyilatkozat vagy egy Scalfari által készített interjú a *La Repubblica* hasábjain, az nem sokat számít, mert Bergoglio szavait támogatói csak azért lesik, hogy azokra olyan kezdeményezésekkel válaszolhassanak, amelyeket már régen előkészítettek és megszerveztek. Ha pedig Bergoglio nem követné a kapott utasításokat, teológusok és papok készek lamentálni Ferenc pápa esetleges lemondását előkészítő „magányossága” miatt (ahogy például egyik minapi írásában Massimo Faggioli tette). Egyébként sem az lenne az első eset, mikor a pápát addig használják, amíg megfelel terveiknek, és megszabadulnak tőle, vagy támadják, mihelyst nem felel meg.

Az Egyház múlt vasárnap ünnepelte a Szentháromságot, és a Breviáriumban a *Symbolum Athanasianum* recitálását ajánlja, melyet a zsinati liturgia eltörölt, és az 1962-es liturgikus reform csak két alkalomra kárhoztatott. Annak az eltüntetett *Symbolumnak* az első szavai arany betűkkel vannak vésvé:

„*Quicumque vult salvus esse, ante omnia opus est ut teneat Catholicam fidem; quam nisi quisque integram inviolatamque servaverit, absque dubio in aeternum peribit* – Aki megváltott akar lenni, annak mindenek előtt a katolikus hithez kell ragaszkodnia; mert aki nem tartja meg ezt a hitet egészében és sértetlenül, az kétségtelenül elkárhozik.”

† Carlo Maria Viganò, 2020. június 9.

(Forrás: onepeterfive.com. Angolból fordította: Somogyi György)

(TCS XXV/6.)